

Show-manden fra Vangede

Han er oppe i tiden. Og han kan lide at være det. For han elsker medieflip, neon og show. Han er mest kendt for de sorte negle og karse-frisuren, som er glorien om det lys, der ikke bliver placeret under nogen skæppe. Men han er også en myreflittig forfatter. 38 bøger, som har givet ham ry som ungdomsoprørets pennefører og som har placeret ham i litteraturens frontlinje, hvor han vinder stærkt frem

med sin ny-ny-realistske stil. Det handler altsammen om virkeligheden.

Eller i hvert fald virkeligheden, sådan som Dan Turell, 30, oplever den. Og oplevelserne vil han sommeren igennem dele med Politikens læsere. Etiketten 'sommerunderholdning' passer ham glimrende, for det er et princip for ham ikke at opfatte kunsten som noget prætentøst.

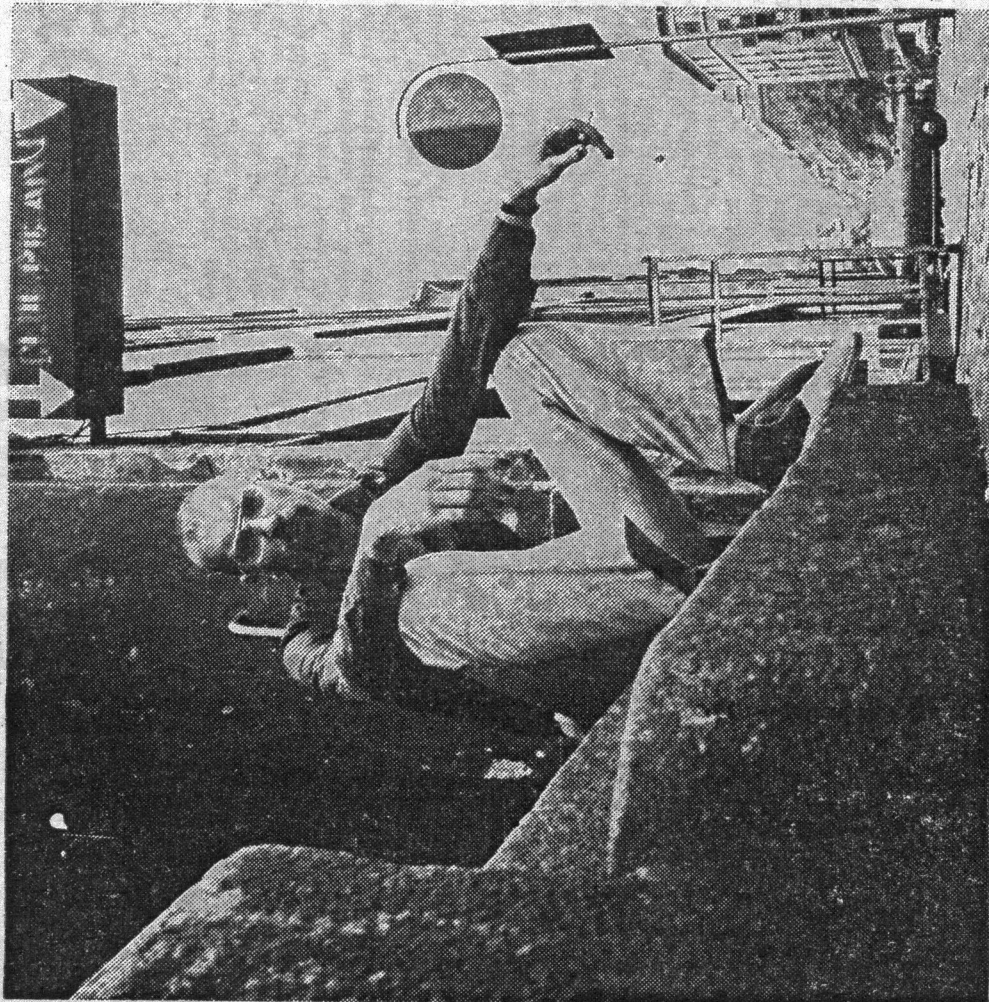
— Det er showbizz altsammen, siger den fhv. flyttemand, tjener, postbud, jord- og betonarbejder, vinduespudder og meget mer, som blev smidt ud af mellemskolen. Og som fandt sin identitet i 60ernes fede flip. Hash LSD, kollektiver, Thy og Christiania. — Man var

den nye livsstil, siger han. Det er ikke et spørgsmål om at have en livsfilosofi, som man altid afkræver mig rundt omkring, men om at være en livsfilosofi. Og Dan Turell er altså den livsfilosofi, at mennesket står uendeligt frit, hvis det altså bare selv vælger friheden. Det har han ifølge sig selv gjort. Og det har givet ham en sikkerhed og selvtilid, som ellers kan være fjælden.

— I dag bestemmer man selv sit liv. Der er ingen forhold, som man ikke kan hæve sig over, siger han. Men friheden vindes kun gennem stadig eksperimenteren og en total sætten sig ud over hvordan 'man skal være'.

Med den holdning har Dan Turell bygget sig selv og sit arbejde, som han ikke bryder sig om at kalde kunst, op. For

Dan Turell vil i sommer-ugerne skrive i Politiken – om småt og stort på godt og ondt – Her fortæller Gretelise Holm om, hvad han er for en fyr

Dan Turell i sit Vesterbro-miljø.

(Foto Morten Langkilde)

ordet kunst er så belastet. Det smager af noget fint og ophøjet, som han ikke bryder sig om at blive identificeret med. Han vil hellere sidestilles med professor Tribini. Det er show. Det er flip og rock og skuespilleri. Et stort gasnummer.

Men selvfølgelig har Dan Turell en mening med at skrive snesevis af bøger.

— Det er også politik at bringe gadens og grønthandlerens sprog frem, siger han. Det er også politik at forsøge at give folk selvtillid, så de måske bedre tør realisere sig selv. — Men det politiske skal være afledt af showet — ikke omvendt, siger han, der nok erklærer sig som venstreorienteret, men ikke vil slås i hartkorn med de organiserede — fordi de er så talentløse.

Da ungdomsoprøret splittede

sig op i et flip og en march, valgte han som han siger, flip-marchen med trykket på flip, fordi han ikke tror på nogen kamp uden.

Dan Turells flip afgrænses ikke af skrivemaskineta-staturet. Han vil også gerne leve det ud i musik og teater og som for tiden — i TV — showet Derudad.

Altsammen båret af den u-højtidelighed, som også får ham til at erklære, at han er fascineret af énarmede tyveknegte, juke-bokse, neonlys og tegneserier.

For blasert er elektriker-sønnen fra Vangede ikke blevet af at have skrevet 38 bøger og fået positiv medfart.

Mangeen på blaserthed er tværtom en del af det image, som show-manden har bygget op omkring sig.

teli